

Edegem, Lint, regio

“Een goede gezondheid”, stond afgelopen week als wens op veel nieuwjaarskaartjes. En toch zullen er in 2015 meer dan 64.300 Belgen de diagnose van kanker krijgen. Eén man op de drie en één vrouw op de vier in ons land wordt voor de leeftijd van 75 jaar door kanker getroffen. Outward Bound zoekt in onze regio nog (ex)-kankerpatiënten die van 4 tot 14 september samen de Monte Perdido in de Spaanse Pyreneeën willen beklimmen.

Van kanker naar kracht via onvindbare bergtop

Outward Bound zoekt (ex)-kankerpatiënten om Monte Perdido te beklimmen in Pyreneeën

De intake-gesprekken van Outward Bound voor de reis naar Monte Perdido met (ex)-kankerpatiënten starten deze maand. Hilde (64) en Ilse (52) weten er alles van.

• Outward Bound, een centrum uit Leuven gespecialiseerd in ervaringsgerichte outdoortrainingen, organiseert sinds 2009 tweemaal per jaar bergexpeditie *Van kanker naar kracht* in Spanje. De groep bestaat meestal uit een twaalfstal vrouwen en mannen vanaf 17 jaar van heel verschillende achtergrond, en toch voelen de meesten zich meteen verbonden. De Monte Perdido (3340 meter hoog) beklimmen is het middel, maar niet het doel van deze expeditie. De groepsdynamiek en het verleggen van grenzen zijn minstens even belangrijk.

“Stef kreeg tongkanker”

Ilse Smets (52) uit Edegem is al sinds het begin nauw betrokken bij het project als begeleidster. Zij doet de intake-gesprekken in onze regio. “Outward Bound is altijd een organisatie geweest die een deel van haar winst besteedde aan sociale doelgroepen. Op een gegeven moment werden vier medewerkers van Outward Bound door kanker getroffen. Mijn partner Stef was een van hen. Hij kreeg tongkanker. Nog twee jaar heeft hij geleefd, de laatste maanden bracht hij door op een palliatieve afdeling. In 2006 is hij gestorven, 46 jaar oud. Ons jongste kind was vier jaar oud. Van heel dichtbij maakten wij bij Outward Bound mee hoe mensen het noorden kwijtraken, hun krachten niet meer voelen en komen vast te zit-

ten. Ook familie en vrienden staan onder zware druk.”

Confronterend

“Mijn partner was altijd supersportief geweest. Hij had sportkot gedaan. Zijn tong moest geamputeerd worden. Zijn gezicht was gehavend. Pas achteraf heb ik beseft hoe confronterend die aanblik voor de kinderen geweest is. Opgroeien in een vaderloos gezin was niet voor al mijn kinderen even evident. Ook financieel is het heel moeilijk geweest. Mijn partner had een eigen zaak. Vrouwen in kraamklinieken liggen allemaal op individuele kamers, maar hij lag doodziek met anderen op de kamer, omdat het financieel niet anders kon voor ons. Ik heb zelf Outward Bound moeten verlaten om in het onderwijs te gaan werken, om regelmatig uren en meer vakantiedagen te hebben om er voor de kinderen te staan. In die moeilijke tijden heb ik gevoeld hoe onderlinge verbondenheid deugd doet en moed geeft. Toen Outward Bound een dikke vijf jaar geleden opnieuw een sponsor-doelgroep moest kiezen om een deel van de winst aan te schenken, was er meteen grote eensgezindheid. Er moest iets voor kankerpatiënten gedaan worden, omdat zo veel mensen en families daardoor getroffen worden. Vanuit mijn eigen ervaringen wou ik me meteen voor dit Monte-Perdido-project engageren toen Outward Bound begeleiders zocht.”

Knobbeltje

Het verhaal van Hilde Dehoux (64) uit Lint is helemaal anders. Zij was 53 jaar en werkte voltijds toen ze in 2004 door borstkanker

werd getroffen. “Een donderslag bij heldere hemel. Ik ben altijd op mijn hoede geweest, omdat mijn zus op haar 28ste borstkanker kreeg en op haar 33ste overleden is aan de ziekte. Toen ik een klein knobbeltje in mijn borst had gevoeld, suste de arts eerst nog van ‘och madame, dat is een melkliertje, daar hoef je je geen zorgen over te maken’. Vanuit de ervaring met mijn zus drong ik toch aan op een echografie. De juiste reflex: het bleek om borstkanker te gaan. Ik heb alles meegemaakt: van operatie tot chemo, radiotherapie en anti-hormoontherapie. De behandeling was gedurende anderhalf jaar zeer intensief. Ik heb nog vijf jaar medicatie moeten nemen. Nu begin ik aan jaar elf na mijn diagnose. Voor mezelf heb ik nu uitgemaakt dat ik op dit moment evenveel kans loop om opnieuw kanker te krijgen als eerder welke generatiegenote.”

Inbreuk op je lichaam

De Monte Perdido-expeditie in 2011 was eigenlijk de laatste reis die Hilde wou doen die nog met haar ziekte gerelateerd was. “Via het Middelheimziekenhuis was ik al eens met andere borstkankerpatiënten naar Marokko geweest voor een revalidatieprogramma. Ik ben altijd een heel sportieve vrouw geweest, maar die therapieën vormen zo’n inbreuk op je lichaam, dat je heel onzeker wordt over je fysieke capaciteiten. Ik herinner me hoe mijn broer voorstelde om samen te gaan fietsen. Het woord fietsen deed alarmbellen rinkelen. Ik had schrik dat ik geen tien meter ver zou geraken. Het heeft lang geduurd, maar ik ben blij dat mijn conditie nu opnieuw op punt

staat. Dat moet ook wel, want mijn 93-jarige moeder woont bij mij in.”

Het Monte Perdido-project is veel meer dan louter de sportieve beklimming. “Het is een heel traject dat bijna een jaar duurt”, vertelt begeleidster Ilse Smets. “De mentale en sociale dimensie zijn minstens zo belangrijk. De som van de groep is meer dan de som van de individuen. Dat merken we bijvoorbeeld tijdens de beklimming. *Wat kan ik nog voor iemand anders betekenen?*, is een vraag waar sommige mensen na kanker mee worstelen. Als je dan nog iets kan dragen van een andere deelnemer, of bijvoorbeeld eerst kan lopen zodat de rest in je voetsporen kan stappen, geeft dat kracht.”

Hervallen en overleden

Van de groep uit 2011 waarin Hilde Dehoux zat, is een vrouw vrij snel na de expeditie hervallen en overleden. “Toch wel confronterend om dat achteraf te vernemen, want ze was een van de gangmaaksters.”

Een andere deelnemster verwoordt haar Monte Perdido-ervaring als volgt: “Soms komen er dingen op je pad waarvan je denkt: dit doe ik niet voor mijn kinderen, dit doe ik niet voor mijn man, niet voor mijn werk. Dit doe ik voor mezelf. Wel, dit is zoiets.”

KRISTIN MATTHYSSEN
• Outward Bound, 016.23.51.72
info@outwardbound.be

Hilde Dehoux (